

ронавігаційної інформації для виконання польотів експлуатанта з аеродромів, які не внесені в Збірники авіанавігаційної інформації інших держав як міжнародні; здійснює контроль за додержанням законодавства у сфері повітряних перевезень вантажів, небезпечних вантажів, товарів військового призначення, товарів подвійного призначення та багато інших контрольно наглядових функцій.

Відповідно до Повітряного Кодексу України від 19 травня 2011 року, Державної програми авіаційної безпеки цивільної авіації від 20 лютого 2003 року, а також Стандартів і рекомендованої практики ICAO, Європейської конференції цивільної авіації Міністерством транспорту та зв'язку були розроблені та затверджені наказом 18 червня 2007 року № 509 Правила з організації системи контролю доступу в авіаційних суб'єктах цивільної авіації України.

Зазначені вище Правила є обов'язковими для всіх фізичних та юридичних осіб, незалежно від форм власності, що працюють або мають доступ до контрольованих зон авіаційних суб'єктів. В аеропортах, де відкрито пункти пропуску через державний кордон чи яким надано дозволи на здійснення міжнародних польотів, введення пропускового та внутрішнього об'єктового режимів узгоджується з центральним органом виконавчої влади з питань охорони державного кордону України та центральним органом виконавчої влади з питань митної служби.

Насамкінець варто зазначити, що державна регуляторна система авіації України в цілому та авіаційного транспорту, зокрема, побудована відповідно до міжнародних вимог. На законодавчому рівні вперше запроваджуються основні засади державного контролю (єдині для всіх державних органів, на підставі яких належить відкоригувати спеціальні закони) та перспективні європейські принципи здійснення державного нагляду (контролю).

Література

1. Положення про державну авіаційну службу України: Затверджено Указом Президента України від 6 квітня 2011 року №398/2011 [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://www.avia.gov.ua/documents/Pro-nas/Polozhennja-ro%20/23554.html>
2. Актуальні проблеми господарського права: навч. посіб. / за ред. В.С. Щербини. – К.: Юрінком Інтер, 2012. – 528 с.

УДК 341 : 339.13(477) : 656.7(043.2)

Корчак Н. М.,
к. ю. н., доцент,
Мощенко В.В.,
студентка,

Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна

РЕАЛІЗАЦІЯ ПРАВА ДОСТУПУ ДО ІНФОРМАЦІЇ В ДІЯЛЬНОСТІ АНТИМОНОПОЛЬНИХ ОРГАНІВ

На сьогодні існують численні проблеми, щодо визначення функцій Антимонопольного комітету, що передбачає взаємні відносини з фізичними і юридичними особами, зокрема і з приводу отримання інформації, без якої виконання цих функцій є неможливим. Разом із тим, виникають проблеми при використанні повноважень органів Антимонопольного комітету України із витребування інформації, проведення перевірок, встановлення доказів порушень у цій сфері відносин, підходів і методів витребування інформації, оцінки підставності використання повноважень із витребування інформації.

Відповідно до статті 22 Закону України "Про Антимонопольний комітет України" встановлюється обов'язок надання інформації на вимогу органів Антимонопольного комітету України, а відповідно ненадання інформації визнається порушенням конкурентного законодавства [1].

Таким чином виходячи з теоретичної та практичної точок зору, на сьогодні актуальними залишаються питання особливостей реалізації права доступу до інформації в діяльності органів Антимонопольного комітету України.

На проблематиці даної тематики свою увагу та теоретичну базу досліджень зосереджували такі вітчизняні та зарубіжні вчені: О.О. Бакалінська, О.І. Мельниченко, В. Підлісний, Н. Саніахметова. А також вагомий внесок надають матеріали практики органів Антимонопольного комітету України та судової практики.

Тим не менш, на даний час існують проблематичні питання. Про вид інформації, який може бути витребуваний на вимогу органів Антимонопольного комітету України, про форму такої вимоги, про правові засоби фіксації усної вимоги щодо надання інформації, про визначення моменту виникнення обов'язку щодо подання інформації на вимогу антимонопольних органів, про підстави виникнення відповідальності в сфері порушення права доступу до інформації [2, с.82].

Право доступу до інформації відіграє важливу роль в механізмі реалізації низки організаційно-правових заходів державного регулювання

у сфері конкуренції, які, зокрема, відбуваються у формі спостереження, та може бути використане лише у зв'язку з реалізацією завдань, котрі безпосередньо визначені законодавцем у ст.3 Закону України " Про Антимонопольний комітет України ".

Саме поняття інформації зазначається у ст. 1 Закону України " Про захист економічної конкуренції" [3]. Відповідно, інформація – це відомості в будь-якій формі й вигляді, збережені на будь-яких носіях (у тому числі листування, книги, помітки, ілюстрації (карти, діаграми, малюнки, схеми тощо), фотографії, голограми, кіно-, відео-, мікрофільми, звукові записи, бази комп'ютерних систем або повне чи часткове відтворення їх елементів), пояснення осіб та будь-які інші публічно оголошені чи документовані відомості. Реалізація права доступу до інформації в діяльності антимонопольних органів пов'язана із вирішенням питання про форму фіксації вимоги щодо її подання. Але, як не прикро, дане питання не знайшло свого відповідного відображення у законодавстві про захист економічної конкуренції, що і стало чинником різноманітної судової практики. За результатами розгляду 20 справ у 2012 році органами Комітету були застосовані штрафи у розмірі 100 тис. грн і більше. Найбільші штрафні санкції були накладені: на державне підприємство Міжнародний аеропорт Бориспіль штрафу у розмірі 10 млн. гривен. Відповідно, штраф був накладений за зловживання монополієм положенням при наданні спеціальних послуг із заправки авіапаливом. Але Господарський суд м. Києва, розглянувши справу за нововиявленими обставинами визнав недійсним рішення АМК України від 28 квітня 2009 року про накладення

Відповідно можна зазначити, що пов'язаних із неподанням інформації проблем, дуже багато за рахунок значного обсягу судових рішень зі спірних питань кваліфікації порушень, і, в цілому, дозволяє визначити найбільш проблемні моменти та суттєво покращити ефективність і якість застосування відповідних правових норм. Результати дослідження свідчать про необхідність посилення методичного забезпечення порядку надіслання, вручення та оформлення запитів про надання інформації в частині оцінки наявності підстав для витребування інформації, кола питань, що підлягають з'ясуванню тощо. Потребує також удосконалення і саме правове регулювання порядку проведення перевірок дотримання законодавства про захист економічної конкуренції в частині порядку її проведення, відносин із працівниками об'єкта перевірки, врегулювання питань фіксації процесуальних дій та доказів створення перешкод.

Література

1. Про Антимонопольний комітет України : Закон України : від 26.11.1993 р. № 3659-ХІІ (зі змін. та доп.) // Відомості Верховної Ради України.– 2012.– № 50.

2. Корчак Н.М. Особливості реалізації права доступу до інформації в діяльності органів Антимонопольного комітету / Н.М. Корчак // "Інформація і право".– 2011–№ 1– С.82-88.

3. Про захист економічної конкуренції : Закон України від 11.01.01 р. № 2210-ІІІ //Офіційний вісник України.– 2012.– № 7.– Ст. 260.

УДК 341 : 339.13(477) : 656.7(043.2)

Корчак Н. М.,
к. ю. н, доцент,
Підпригора М. С.,
студентка,

Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна

РЕГУЛЮВАННЯ РИНКІВ ТРАНСПОРТНИХ ПОСЛУГ УКРАЇНИ

Рівень розвитку транспортної системи має суттєвий вплив на стан економіки в державі та рівень життя людини.

Значна кількість ринків транспортних послуг в Україні є монополізованими, а деякі з них знаходяться у стані природної монополії, тобто на них відсутній один із найважливіших стимулів для розвитку – конкуренція.

У той же час на конкурентних ринках (наприклад, перевезення пасажирів та вантажів автомобільним транспортом) внаслідок недосконалості конкурентного середовища принцип змагальності між перевізниками є суттєво спотвореним. Величезна кількість ліцензіатів, фактично унеможливорює здійснення контролю за додержанням ліцензійних умов; існує також не менша кількість "нелегальних" перевізників, які надають послуги з перевезення пасажирів без будь-яких дозвільних документів, чим суттєво спотворюють засади доброчесної конкуренції.

Специфіка ринків, що знаходиться у стані природної монополії та суміжних з ними ринків вимагає створення та запровадження ефективного механізму державного антимонопольного регулювання на основі забезпечення балансу інтересів учасників цих ринків.

У галузях які відносяться до природних монополій, не діють конкурентні механізми, внаслідок чого на цих ринках не забезпечується спра-